

Pocsay Gábor évadértékelője

Egy néző levele

A Gyulai Várszínház 57. évadja igen sikeres volt. Elmondható, hogy Elek Tibor igazgató úr igen jó érzéssel állította össze a műsorokat, remekül válogatta a partner színházakat és a jeles produkciókat. A Várszínház saját történetét tekintve is kiemelkedő volt ez az év. A nyári évad pedig különösen kedves színeket mutatott. Kiemelkedőnek éreztük a határon túli magyar színházak szerepeltetését. Ebben bizonyára nagy szerepet játszott az a tény is, hogy Elek Tibor irodalomtörténészként külön hangsúllyal foglalkozik a határon túliakkal és ezen belül a színházakkal is. Pedig a színházak utazásai során a Corona vírus igen nehéz helyzeteket teremtett!

Több darabban sikeres volt a magyar történelem és ezen belül Trianon megjelenítése. Pedig ezek a témák is olyanok, amelyekre első rátekintésre azt mondhatnánk, hogy könnyű és hálás terület a história. Pedig ez csalóka érzés! Lehetne egy ilyen darab szájbarágó, lehetne tankönyvszerű avagy érzelgős. Mindezek elkerülése „egyszerű”: jó szerző jó darabjára van szükség és tehetséges színészekre rendezőre. Mindez együtt állt Elise Wilk: *Eltűntek* című darabjában. Remek színészi játékot láttunk! Megrázó erejű volt Szilágyi Enikő előadói estje. „*Ez már feltámadás*” címmel igen jó összeállítást láttunk Trianon következményeiről. Szinte az egész magyar irodalom felvonult, Szilágyi Enikő interpretációja pedig lenyűgöző volt.

Az Erdélyi Héten láttuk Visky András darabját, a „*Pornó*”-t. Felkavaró, nagy erejű. Imre Éva és Sinkó Ferenc sok hívet szerzett magának most Magyarországon. Itt hallottuk először a temesvári Cári Tibor színpadi zenéjét. Az újdonság erejével hatott ránk ez a kiváló muzsika. Később még alkalmunk volt a maga teljességében, önálló esten élvezni Cári Tibor műveit. Ez a majdhogynem új műfaj lebilincselte a közönséget és mindannyian hódoltunk Cári Tibor tehetségének. Különösen kiemelkedő volt a Tízparancsolat oratorikus előadása a nagyszerű énekesekkel. Vajon eléggé ismeri-e a nagyvilág Cári Tibort?

Emlékezetes, különleges hangulatú darabban szerepelt Bartis Attila. Az „*Amikor*” a szerző novelláiból állt össze és a marosvásárhelyi Spektrum színház nagyszerűen vitte színpadra ezt a kitűnő művet.

Igen jó volt Farkas Wellmann Éva és az Evilág együttes műsora a Kastély kápolnájában, mely szintén a Tízparancsolatot dolgozta fel. A kitűnő versek, a zene és a prezentáció igen jól illettek egymáshoz. A kápolna kis közönsége lelkesen ünnepelte a szerzőket és az előadókat.

A Márai előadások is sok kellemes meglepetést tartogattak. Most megtapasztalhattuk, hogy e darabok évtizedek után is sokkal jobban élnek, mint ahogy azt gondolná az ember. A *Kaland* és az *Eszter hagyatéka* nemcsak a háború előtt volt hatásos, hanem meglepő módon ma is az. Hegedűs D. Géza pedig a „*Hallgatni akartam*”-ban olyan szellemi teljesítményt nyújtott, mely ámulatba ejtette a publikumot. Egy másik esten pedig Hirtling István és a jó válogatás egyenesen megnyerte a szívünket Márainak.

Véleményem szerint a Márai estek sorában a Szatmárnémeti Északi Színház Harag György Társulata vitte el a pálmát. Kovács Éva, Rappert-Vencz Gábor és Nagy Csongor az igazi Márait jelenítette meg 80 percben. A magyar sorsot érezhettük a szavakban. Napjainkig ható erővel zúgott a történelem és a Végzet. Ilyen kiváló Márai összeállítást talán még sosem láttam!

Érdekes volt Garaczi László felolvasó színháza a „Veszteg”. Élveztük a Chanson Elisée-ben Kárász Eszter és Csemer Boglárka énekét is, majd pedig Szép Ernő-Guelmino Sándor darabját, a „Lila ákác”-ot a nagyváradiai interpretációjában. Hosszan lehetne még sorolni a jobbnál-jobb előadásokat, prózai és zenei rendezvényeket. Elég, ha csak Hunyadi Sándor: „Fekete szárú cseresznye” című művére gondolunk, vagy Robert James Waller: „A szív hídjai” színdarabjára. Ezen utóbbiban ismét megállapíthattuk, hogy Udvaros Dorottya nagy színész, nemhiába szeretjük annyira. Hubay Miklós színdarabja, az „Elnémulás” is tetszett a nézőknek. Nemcsak azért, mert a magyar szétszóratás, beolvadás fenyegető réme jelenik meg benne, hanem az előadás maga is jó volt.

Ez a néhány kiragadott példa is jól mutatja, hogy Gyula évről-évre beírja magát a színháztörténetbe.